

Arrest

nr. 137 870 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 3 oktober 2013 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 4 oktober 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker, na een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-staten via Griekenland op 14 mei 2012, vervolgens op 25 september 2013 reeds een asielaanvraag indiende in Hongarije.

1.3. Verweerder richt op 7 november 2013 een terugnameverzoek aan Hongarije.

1.4. Bij schrijven van 14 november 2013 gaat Hongarije akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 16 (1) c) van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen op 30 december 2013 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 31 januari 2014 vraagt verzoeker als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissingen, waarop bij arrest met nummer 118 318 van 3 februari 2014 wordt ingegaan door de Raad. Verweerder gaat vervolgens op onbepaalde datum over tot de intrekking van deze beslissingen, waardoor het beroep hangende bij de Raad zonder voorwerp is geworden en bij arrest met nummer 121 150 van 20 maart 2014 wordt verworpen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 maart 2014 nieuwe beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [H.] (alias HU: [M.]

voornaam : [S.] (alias HU: [S.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 03.10.2013 is aangekomen in België. Eén dag later, op 04.10.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 01.01.1994 te Aleppo en over het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te beschikken

Uit het Eurodacverslag van 04.10.2013 blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen via Griekenland, asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 14.11.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.10.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij op 14.06.2013 vanuit Aleppo in Syrië met de auto van de smokkelaar en te voet naar Kirikhan in Turkije gereisd zou zijn vanwaar hij per bus verder gereisd zou zijn naar Istanboel in Turkije waar hij gedurende twee dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene met de auto van de smokkelaar en te voet naar Athene in Griekenland zijn gereisd waar hij van 19.06.2013 tot 04.09.2013 in opvangcentrum "Labrio" verbleven zou hebben. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens per trein naar Thessaloniki gereisd zijn waar hij één dag bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet naar een onbekende plaats in Macedonië gereisd zijn waar hij gedurende acht dagen dakloos verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en met de auto van de smokkelaar naar Lian in Macedonië gereisd zijn waar hij gedurende drie dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en met de auto van de smokkelaar naar Belgrado in Servië gereisd zijn waar hij gedurende twee dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Met de auto van de smokkelaar en te voet zou betrokkene vervolgens naar een onbekende plaats in Hongarije gereisd zijn waar hij rond 28.09.2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene

stelt dat hij in Hongarije twee dagen zou zijn opgesloten en dat hij zijn vingerafdrukken zou hebben moeten geven en dat men hem na het geven van zijn vingerafdrukken gezegd zou hebben dat hij asiel moet vragen. Betrokkene stelt dat hij Hongarije op 30.09.2013 Hongarije per taxi verlaten zou hebben richting Wenen in Oostenrijk waar hij één dag verbleven zou hebben alvorens vanuit Oostenrijk per trein via Munchen in Duitsland naar Brussel in België te reizen waar hij op 03.10.2013 zou zijn aangekomen en op 04.10.2013 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van resultaten in het Eurodacverslag van 04.10.2013 werd voor betrokkene op 07.09.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten op 14.11.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Hongarije is dan ook de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene.

De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op 23.09.2013 in Hongarije asiel aanvraag maar dat hij kort nadien verdween. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van [M. S.] met geboortedata 01.01.1987 en 01.01.1991 met het staatsburgerschap van Syrië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie vervat in het terugnameakkoord van Hongarije en de stukken in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in Hongarije en België twee uiteenlopende identiteiten heeft opgegeven. Daar waar betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn naam [H. S.] is, geboren te [...] op [...] en daar waar hij tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.10.2013 dezelfde identieke persoonsgegevens opgaf en stelde dat hij nooit andere namen gevoerd heeft in de vorm van een alias, naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland of nationaliteit (DVZ, vraag 1 t.e.m. 3) blijkt uit het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Hongarije bekend staat onder de gegevens van [M. S.] met geboortedata [...] en [...] dewelke hoegenaamd niet overeenkomen met de in België opgegeven identiteitsgegevens. Betrokkene legde weliswaar een kopie van een identiteitskaart neer uitgegeven op 06.02.2008 maar hier aangaande dient te worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waarvan betrokkene evenmin kan aantonen dat deze aan hem zou toebehoren. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en slaagt er derhalve evenmin in om aan te tonen dat de twee personen die hij omschrijft als tantes ook effectief zijn tantes zouden zijn. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet

tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar Hongarije omdat hij er geen werk kan vinden, dat hij familie in België heeft en bij hen wil blijven en dat hij in Hongarije als beesten werd behandeld waarbij betrokkene als voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker werden geschopt (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaring dat hij niet terug wil naar Hongarije omdat hij er geen werk kan vinden, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient te worden opgemerkt dat het economische gegeven dat hij in Hongarije geen werk zou vinden, geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Bovendien verklaarde betrokkene zelf dat hij maar enkele dagen in Hongarije zou zijn geweest en hij twee dagen werd vastgehouden (DVZ, vraag 22 & 40). Aangezien betrokkene verklaarde dat hij maar enkele dagen in Hongarije geweest is volgens zijn verklaringen alvorens er op 30.09.2013 te vertrekken mag het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat men dergelijke verklaring, met name het niet vinden van werk, niet kan beschouwen als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije. Met betrekking tot de verklaring dat hij familie in België heeft, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring, geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en derhalve niet gerechtvaardigd is om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Hongarije als beesten zouden zijn behandeld en waarbij betrokkene het voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker geschopt zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Het louter afleggen van dergelijke verklaringen wil bovendien niet automatisch zeggen dat deze waarheidsgetrouw zijn. De vaststelling bovendien dat betrokkene in Hongarije gekend is onder andere persoonsgegevens die op cruciaal verschillen van de gegevens opgegeven in België terwijl betrokkene verklaarde dat hij nooit andere namen gevoerd heeft in de vorm van een alias, naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland of nationaliteit (DVZ, vraag 1 t.e.m. 3) en betrokkene dus in verschillende landen gebruik heeft gemaakt van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraft de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze waarbij er eveneens ernstige twijfels rijzen over het aannemelijk karakter van betrokkenes verklaringen dat hij in Hongarije als beest behandeld zou zijn tijdens zijn opsluiting. Het afleggen van een loutere verklaring dat men in Hongarije behandeld zou zijn als beest toont dan ook geenszins automatisch aan dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of de bepalingen van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Lid-Staten zou schenden. Betrokkene brengt geen aantoonbare elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat Meester Moskofidis verwijst naar diezelfde rapporten die worden aangehaald in de meest recente versie van de Dublin - Hongarije fiche van het BCHV, dd. 08.10.2013 en waaruit zou moeten blijken dat de situatie omtrent opvang en asielprocedure in Hongarije zeer erbarmelijk is. Met betrekking tot de stukken waar Meester Moskofidis verwijst naar de passage in het rapport van het BCHV van 08.10.2013 met betrekking tot de detentie van asielzoekers dient te worden opgemerkt dat er verwezen wordt naar passages uit verschillende rapporten. Uit deze aangehaalde stukken uit de fiche van het BCHV van 08.10.2013 kan men echter niet zonder meer concluderen dat men omdat men een asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In een recent rapport van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013) van 30.12.2013 wordt bovendien gesteld dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekorten vertonen dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het recente rapport van het BAMF stelt verder dat asielzoekers niet systematisch in detentie geplaatst worden en dat de mogelijke motieven voor vasthouding

opgesomd worden in de Hongaarse wetgeving. Het rapport van het BAMF stelt bovendien dat deze motieven in overeenstemming zijn met artikel 8§3 richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en dat de voorwaarden om iemand vast te houden dan ook niet beschouwd kunnen worden als een schending van art. 3 van het EVRM (BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013, p. 3-5). Bovendien blijkt uit het rapport van het UNHCR (1JNHCR, "Note on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - update", December 2012) dat personen die in het kader van Dublin aan Hongarije worden overgedragen niet zonder meer en automatisch zullen worden vastgehouden. Hetzelfde rapport stelt eveneens dat vreemdelingen die in het kader de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten en waarvan er geen definitieve inhoudelijke beslissing genomen is inzake hun aanvraag tót internationale bescherming wel degelijk over de mogelijkheid beschikken om een inhoudelijke beoordeling van hun aanvraag te bekomen indien zij hierom verzoeken. Uit het aangehaalde rapport blijkt verder dat personen die voor hun aankomst in Hongarije via Servie of Oekraïne zijn binnengereisd, niet zomaar en zonder meer teruggestuurd worden naar Servie of Oekraïne. Bovendien wordt er in het rapport van 12.04.2013 van het UNHCR (UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR) geen melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, uit een analyse van recente rapporten met betrekking tót de situatie in Hongarije (Mérita Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivân & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, 05.09.2013; Grusa Matevzic, "Dublin II Régulation National Report - Hungary", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013) blijkt dan ook niet dat men kan stellen dat men omdat men een asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tót deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt bovendien dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat

ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa, stelde betrokkene dat hij geen familieleden in Europa heeft. Met betrekking tot familieleden in België stelde betrokkene dat twee tantes van hem, [H. L.] [o.v. ...] en [H. S.] [o.v. ...] in België zouden verblijven (DVZ, vraag 20 & 21). In zijn tussenkomst van 05.12.2013 vraagt Meester Bruno Soenen, eveneens om rekening te houden met de aanwezigheid van deze twee tantes bij het bekijken van het dossier. Met betrekking tot de aanwezigheid van deze twee verklaarde tantes in België dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het hier twee van zijn tantes zou betreffen en maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er een graad van bloedverwantschap is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene zelf, dat hij in Hongarije en België twee uiteenlopende identiteiten heeft opgegeven. Daar waar betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn naam [H. S.] is, geboren te [...] op [...] en daar waar hij tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.10.2013 dezelfde identieke persoonsgegevens opgaf en stelde dat hij nooit andere namen gevoerd heeft in de vorm van een alias, naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland of nationaliteit (DVZ, vraag 1 t.e.m. 3) blijkt uit het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Hongarije bekend staat onder de gegevens van [M. S.] met geboortedata [...] en [...] dewelke hoegenaamd niet overeenkomen met de in België opgegeven identiteitsgegevens. Betrokkene legde weliswaar een kopie van een identiteitskaart neer uitgegeven op 06.02.2008 maar hier aangaande dient te worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waarvan betrokkene evenmin kan aantonen dat deze aan hem zou toebehoren.

Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en slaagt er derhalve evenmin in om aan te tonen dat de twee personen die hij omschrijft als tantes ook effectief zijn tantes zouden zijn. Door het gebruiken van verschillende

namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van zijn verklaarde tante [H. L.] [o.v. ...] blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) haar op 26.03.2013 de status van subsidiaire bescherming toekende. Betrokkenes verklaarde tante [H. L.] [o.v. ...], is zoals blijkt uit haar administratief dossier meerderjarig en gehuwd. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde tante die in België zou verblijven, zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot betrokkenes verklaarde tante [H. S.] [o.v. ...] blijkt dat deze gehuwd is en ondertussen het Belgisch staatsburgerschap heeft verworven. Uit het administratief dossier van deze verklaarde tante blijkt dat deze net zoals betrokkene eveneens meerderjarig is. Derhalve maakt betrokkene geen deel uit van het gezin van deze verklaarde tante die in België zou verblijven, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. . Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 derhalve niet aan de orde. De verklaring dat twee van zijn verklaarde tantes in België verblijven, leidt bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.04.2012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde tantes ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde tantes van betrokkene ten aanzien van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat betrokkenes verklaarde tantes over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn tantes in België zouden wonen en dat hij hoopte dat zijn tantes hem in België zouden helpen om werk te vinden en dat zijn familie in geldnood verkeerd, zijn vader gehandicapt is en dat hij wil werken en geld opsturen naar zijn familie om hen te kunnen onderhouden (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat de asielprocedure in België tot doel heeft om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure in België opstarten omdat zijn tantes in België zouden wonen en dat hij hoopte dat deze hem zouden helpen om werk te vinden zodat hij zijn familie zou kunnen onderhouden door geld naar hen op te sturen, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is een manifest misbruik van de asielprocedure. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft van horen zeggen kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). Op 03.01.2014 diende betrokkene een aanvraag tot machtiging om verblijf in op basis van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Deze aanvraag werd door het bevoegde bureau binnen de DVZ op 09.01.2014 onontvankelijk verklaard. Betrokkene werd hiervan op 09.01.2014 in kennis gesteld. In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt

voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 5, 10 en 13 van de verordening 343/2003/EG juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Volledig ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken jegens verzoeker de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens dient benadrukt te worden dat de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 in casu van toepassing is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte voorhoudt dat hieruit zou moeten afgeleid worden dat Hongarije bevoegd zou zijn om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Artikel 5 van bovengenoemde Verordening bepaalt uitdrukkelijk: [...]

Het dient benadrukt te worden dat artikel 10 van de Verordening stelt:

[...]

Daarnaast stelt artikel 13 van deze Verordening:

[...]

Uit artikel 5 juncto artikel 10, eerste lid van de Verordening blijkt evenwel dat, als er al een terugname diende plaats te vinden, deze naar Griekenland diende te gebeuren, en dus geenszins naar Hongarije !! Als de terugname naar Hongarije gebaseerd is/zou zijn op grond van artikel 13 van bovengenoemde Verordening, is dit dus strijdig met artikel 5 van de Verordening, waar uitdrukkelijk bepaald wordt dat de criteria van toepassing zijn in de volgorde waarin ze voorkomen in de tekst.

Minstens dient benadrukt te worden dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken manifest in gebreke is om uiteen te zetten op welke grond zij zich baseert om een terugname naar Hongarije te verzoeken.”

2.1.2. Artikel 5 van de verordening 343/2003/EG bepaalde als volgt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Artikel 10 van de verordening 343/2003/EG luidde:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.

Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

Artikel 13 van de verordening 343/2003/EG stelde vervolgens:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Aan de hand van deze bepalingen betoogt verzoeker dat Griekenland bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, en niet Hongarije. Minstens is hij van mening dat verweerder had moeten motiveren op welke grond hij zich baseert om een terugname door Hongarije voorop te stellen.

De Raad wijst op het gestelde in artikel 5.2 van de verordening 343/2004/EG, dat uitdrukkelijk bepaalde dat de verantwoordelijke lidstaat wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Het door verweerder gestelde dat verzoeker, nadat hij eerder op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-staten binnenkwam via Griekenland, asiel vroeg in Hongarije, wordt door verzoeker op zich niet betwist. De verantwoordelijke lidstaat diende aldus te worden vastgesteld op grond van de situatie ten tijde van het indienen van de asielaanvraag in Hongarije.

De Raad stelt in casu vast dat Hongarije akkoord ging met de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, bepaling die luidde als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

[...]

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De Hongaarse autoriteiten erkennen aldus dat verzoekers asielaanvraag bij hen in behandeling werd genomen en zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling ervan. Er blijkt niet dat verzoeker in de situatie waarin Hongarije zijn asielaanvraag reeds in behandeling heeft genomen thans nog dienstig kan aanvoeren dat Griekenland als verantwoordelijke lidstaat had moeten worden aangeduid. Er blijkt ook niet dat verzoeker zich op dat ogenblik heeft verzet tegen het gegeven dat Hongarije zijn asielaanvraag zou behandelen. In deze situatie blijkt evenmin dat verweerder niet kon volstaan met een motivering dat verzoeker reeds asiel vroeg in Hongarije, lidstaat die aangaf het verzoek reeds in behandeling te hebben genomen en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG. Aldus heeft verweerder afdoende gemotiveerd op welke gronden hij tot zijn vaststelling is gekomen dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling

van de asielaanvraag van verzoeker en dit op een wijze die verzoeker in staat stelt op nuttige wijze af te wegen of een beroep in rechte zinvol is. Evenmin blijkt dat hij zich aldus steunde op onjuiste feitelijke gegevens of niet met de nodige zorgvuldigheid optrad.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat het EHRM in zijn arrest M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 reeds vaststelde dat er wat Griekenland betreft sprake is van manifeste en structurele tekortkomingen inzake de asielprocedures en levensomstandigheden tijdens deze procedures en dat er onvoldoende wil is vanwege de Griekse overheden om deze problemen te verhelpen. Er werd door het Hof een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling weerhouden voor asielzoekers die worden overgedragen naar Griekenland. Gelet op deze rechtspraak van het EHRM kon Hongarije, gelet op het absoluut verbod van artikel 3 van het EVRM, niet anders dan verzoekers asielaanvraag in behandeling te nemen. In deze situatie dient dan ook te worden aangenomen dat Hongarije rechtmatig heeft geoordeeld dat het eerste criterium van de verordening 343/2003/EG dat in beginsel van toepassing was diende te worden overgeslagen en dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aan hem toekwam. Gelet op artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG belette de vooropgestelde rangorde van criteria ook niet dat een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelt, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. Er kan daarenboven bezwaarlijk worden ingezien dat verzoeker er enig belang bij heeft thans te stellen dat Griekenland verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, en dat hij bijgevolg dient te worden overgedragen aan Griekenland, nu reeds is vastgesteld dat hij in deze situatie een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen de artikelen 5, 10 of 13 van de verordening 343/2003/EG, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG) juncto de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt als volgt:

“Artikel 7.1. van de Richtlijn bepaalt:

“Asielzoekers kunnen zich vrij bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat of binnen een hun daartoe door die lidstaat aangewezen gebied. Dit aangewezen gebied mag de onvervreembare sfeer van het privé-leven niet aantasten en dient voldoende bewegingsvrijheid te bieden om ervoor te zorgen dat alle voorzieningen die deze richtlijn biedt, toegankelijk zijn.”

Verzoeker benadrukt uitdrukkelijk, tijdens diens verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij niet kan terugkeren naar Hongarije, omdat hij er geen werk kan vinden, dat hij familie in België heeft en bij hen wil blijven en dat hij in Hongarije als beest werd behandeld waarbij hij als voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker werden geschopt.

De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt evenwel dat verzoeker hiervan niet het minste bewijs aanbrengt...

Verzoeker wenst hierbij evenwel te verwijzen naar het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures, uitgegeven in 2011 (p. 45-46), waarin uitdrukkelijk verklaard wordt:

“The relevant facts of the individual case will have to be furnished in the first place by the applicant himself. It will then be up to the person charged with determining his status (the examiner) to assess the validity of any evidence and the credibility of the applicant's statements.

It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application. even such independent research may not, however, always be successful and there may also be statements that are not susceptible of proof. in such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt.

197. The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself. Allowance for such possible lack of evidence does not, however, mean that unsupported statements must necessarily be accepted as true if they are inconsistent with the general account put forward by the applicant."

(vrije vertaling: De relevante omstandigheden van het individuele geval zal in de eerste plaats door de verzoeker zelf moeten worden overgemaakt. Het zal dan aan de persoon belast met het bepalen van zijn status (de examiner) zijn om de geldigheid van het bewijs en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bewijslast ligt aan de indiener van een claim. Vaak echter kan een aanvrager niet in staat zijn om zijn uitspraken te ondersteunen door documentaire of ander bewijs, en gevallen waarin een aanvrager het bewijs van al zijn verklaringen kan bieden zal eerder uitzondering dan regel zijn. In de meeste gevallen komt een persoon op de vlucht wegens vervolging enkel aan met het hoogst noodzakelijke, en vaak zelfs zonder persoonlijke documenten. Dus, terwijl de bewijslast in beginsel rust op de aanvrager, wordt de plicht om alle relevante feiten na te gaan en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de examiner.

In sommige gevallen is het de taak van de onderzoeker, om gebruik te maken van alle middelen waarover hij beschikt, om de nodige bewijsmateriaal te produceren ten voordele van de asielprocedure. Zelfs zo'n onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook gevallen zijn waar er geen bewijzen mogelijk zijn. In dergelijke gevallen, indien verzoekers asielrelaas geloofwaardig is, verdienen de kandidaten het voordeel van de twijfel, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel. 197. De bewijsplicht moet dus niet zo strict toegepast worden gezien de moeilijkheid waarbij een asielzoeker zich vindt voor het bekomen van bewijzen, moeilijkheid die inherent is aan de bijzondere situatie van asielzoeker. Dit moet echter nog niet betekenen dat de niet-ondersteunde uitspraken noodzakelijkerwijs moeten worden indien ze strijdig zijn met de algemene gangbare informatie."

In casu kan inderdaad onmogelijk verwacht worden van verzoeker dat hij een (geschreven?) bewijs brengt dat hij wakker geschopt werd.

Terwijl uit de informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken over beschikt (zie bijlage) blijkt dat de omstandigheden omtrent opvang en asielprocedure in Hongarije zeer erbarmelijk zijn: zie Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Dublin-Hongarije Fiche, oktober 2013.

Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken over deze informatie beschikt, werd in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13.12.2013 niets over geformuleerd. En ook in de huidige bestreden beslissing minimaliseert de Dienst Vreemdelingenzaken de bevindingen van het BCHV.

Inderdaad herhaalt de Dienst Vreemdelingenzaken voor het overgrote deel de beslissing van 13.12.2013 en benadrukt de Dienst Vreemdelingenzaken, ook met de laatste beslissing, dat er geen enkel probleem is met de asielprocedure in Hongarije, en dit ondanks het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing dd. 13.12.2013 bevolen werd, en ondanks de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 04.02.2014 waarbij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 13.12.2013 ingetrokken werd.

Zo herhaalt de Dienst Vreemdelingenzaken in de nieuwste beslissing dd. 21.03.2014 de bewoordingen in de eerste beslissing dd. 13.12.2013:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag, dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoeker. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.” [...]

En dit terwijl het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 118 318 van 3 februari 2014 al in zeer uitdrukkelijk bewoordingen stelt:

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

[...]

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt onder meer dat hij voor de verwerende partij verklaarde dat hij in Hongarije als een beest werd behandeld waarbij hij als voorbeeld gaf dat ze 's morgens wakker werden geschopt. Er kan toch onmogelijk een (geschreven) bewijs van het feit dat dit hem is overkomen, terwijl uit het door verzoeker bijgebrachte rapport van het BCHV Dublin-Hongarije Fiche van oktober 2013 – waarover de verwerende partij beschikt of zou moeten beschikken – blijkt dat de omstandigheden omtrent de opvang en de asielprocedure in Hongarije zeer erbarmelijk zijn, zo vervolgt hij. Hierover wordt niets geformuleerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt in haar nota slechts dat het middel niet ernstig is, zonder meer.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker, naar aanleiding van zijn zogenaamde Dublin-verhoor, op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen, onder meer verklaarde: “Wij werden in Hongarije zoals beesten behandeld. Een voorbeeld is dat wij 's morgens wakker werden geschopt.”

De verwerende partij doet deze verklaring in de bestreden beslissing af als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Hongarije als beesten zouden zijn behandeld en waarbij betrokkene het voorbeeld geeft dat ze 's morgens wakker geschopt zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet de minste bewijzen van aanbrengt hetgeen het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden, quid non (sic). Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het de Hongaarse autoriteiten of hun vertegenwoordigen zouden zijn geweest die hen als beesten behandeld zouden hebben of 's ochtend wakker geschopt zou hebben (sic). Indien men dergelijke zwaarwichtige verklaringen aflegt mag er op zijn minst verwacht worden dat hmen hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt, quid non (sic). Louter een vage verklaring afleggen dat men ergens slecht behandeld zou zijn, toont dan ook geenszins aan dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG of de bepalingen van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2013 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Lid-Staten zou schenden. Betrokkene brengt geen aantoonbare elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (...).

De verwerende partij heeft de verklaringen van verzoeker blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing onder meer getoste aan de vereisten van het EVRM, en meer bepaald aan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt en van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt n absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (...).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (...).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (...). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (...) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd, door andere bewijselementen (...).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (...). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (...).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (...).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden. (...).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld om grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (...).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (...).

Uit hetgeen hiervoor wordt gesteld en in de huidige stand van het geding blijkt dat verzoeker minstens een indicatie gaf van problemen die hij in Hongarije ondervond.

Verzoeker lijkt prima facie te kunnen worden gevolgd waar hij stelt dat hij bezwaarlijk een bewijs kan voorleggen van het feit dat hij als beest werd behandeld. In de mate dat de verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoont dat de Hongaarse autoriteiten of hun vertegenwoordigers diegenen waren die verzoekers als een beest zouden hebben behandeld of hem zouden hebben wakker geschopt, dient erop te worden gewezen dat eerder in de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker slechts enkele dagen in Hongarije zou hebben verbleven en hi er twee dagen werd vastgehouden. Derhalve

kan het standpunt dienaangaande van de verwerende partij, en waarbij er wordt van uitgegaan dat verzoeker zelf te vage verklaringen aflegt, niet worden bijgetreden.

Gelet op het bovenstaande kwam het de verwerende partij dan ook toe verzoekers verklaringen zo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken, gezien de vereisten van het rigoureuze onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM, temeer nu verzoeker zelf blikbaar wel in de mogelijkheid is in het kader van zijn verzoekschrift een rapport oor te leggen va het Belgisch comité oor Hulp aan Vluchtelingen waarin onder meer melding wordt gemaakt van de slechte behandeling van asielzoekers, ook in het kader van een Dublin-overdracht, in detentie. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM lijkt in deze prima facie te zijn aangetoond.

Hoewel de verwerende partij verderop in de bestreden beslissing stelt dat uit een recent UNHCR-rapport van december 2012 kan worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten en waarvan er geen definitieve inhoudelijke beslissing genomen is inzake hun aanvraag tot internationale bescherming, indien zij hierom verzoeken, niet zullen worden vastgehouden, kan dit gegeven de voormelde conclusie niet in een ander daglicht stellen. Immers, de motivering aangaande verzoekers verklaringen over zijn behandeling in Hongarije is duidelijk en geeft blijk van het feit dat geen verder onderzoek is gebeurd dienaangaande enerzijds, en bovendien bevindt dit rapport dat lijkt te worden tegengesproken door het door verzoeker bijgebrachte rapport van het BHCV, zich niet in het administratief dossier, zodat één en ander niet kan worden nagegaan.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

[...]

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker stelt dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt en dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet worden opgeschort gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van hem.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar het risico dat hij loopt om een onmenselijke behandeling te ondergaan. Dit is evident ernstig en moeilijk te herstellen eens de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd.

Daarnaast blijkt uit de Dublin – Hongarije fiche van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van oktober 2013:

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, Brief information note on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013, 28 Juni 2013, (vrije vertaling: Hongarije Helsinki Comité, beknopte informatieve nota over de belangrijkste wettelijke asielwijzigingen in Hongarije.) <http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-1- July-2013.pdf>.

Deze nota omvat een kort overzicht van alle fundamentele asielgerelateerde wetswijzigingen welke op 1 juli 2013 in werk zijn getreden in Hongarije. Deze nationale wetswijziging beoogt de hervorming van de Opvangrichtlijn te implementeren. Het Hungarian Helsinki Committee benadrukt hierbij dat de hervormingen een afzonderlijk detentieregime voor asielzoekers introduceren, dat de juridische herziening van immigratie en asieldetentie verzwakt en het recht op beroep in asielprocedures, alsook slagen de hervormingen er niet in om adequate opvang te voorzien.

"The amendments to the Asylum Act entering into force on 1 July 2013 provide extensive grounds for the detention of asylum-seekers under a separate legal regime (other than immigration detention) the so-called "asylum detention". (...) As a more favourable provision compared to the Recast Reception Conditions Directive, it should be noted that asylum-seeking unaccompanied minors cannot be detained. However, no other categories of vulnerable asylum-seekers are excluded from detention. The maximum period of asylum detention will be 6 months. The amendment provides for the possibility of detaining asylum-seeking families with children for up to 30 days. The HHC recalls that this is contrary to the UN Convention on the Rights of the Child, in particular against its "best interest of the child" principle, as well as to the guidance of the European Court of Human Rights" (P. 2-3)

"It raises further serious concerns that there are no separate legal remedies against the asylum detention order since the OIN's decision on detention cannot be appealed. The lawfulness of detention can only be challenged through an automatic court review system, performed with 60-day intervals by the same district courts that are also responsible for reviewing immigration detention cases. According to the HHC's experience, the remedy offered by these courts proved to be seriously ineffective in reviewing immigration detention, by approving 99% of immigration detention orders issued by the OIN in recent years." (P. 3)

(vrije vertaling: De amendementen van de Asielwet, in werking getreden op 1 juli 2013, leveren uitgebreide gronden voor de opsluiting van asielzoekers, onder een ander wettelijk regime (ander dan vreemdelingendetentie) het zogenaamd: "asiel-detentie" Voordeliger in vergelijking met de richtlijn, dient genoteerd te worden dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet kunnen opgesloten worden. Evenwel worden geen enkele andere kwetsbare categorieën uitgesloten van opsluiting. De maximumperiode van opsluiting is 6 maanden. De wet voorziet voor opsluiting van families met kinderen tot 30 dagen. Het Hongarije Helsinki Comité wijst er op dat dit strijdig is met de VN Conventie voor de rechten van het kind, meer specifiek tegen de "belangen van het kind" principe, alsook tegen de richtlijnen van het EHRM.

Verder rijzen er ernstige zorgen omdat er geen afzonderlijke wettelijke remedies bestaan tegen de asiel-detentie. De wettelijkheid van de opsluiting kan enkel gecontroleerd worden door een automatisch revisie systeem, dat wordt uitgevoerd in een interval van 60 dagen door dezelfde districtshoven, die ook verantwoordelijk zijn om de immigratie-detentie na te zien. Volgens de ervaring van het Hongarije Helsinki Comité blijkt dat deze remedie, zoals deze door de districtshoven wordt geleverd, zeer inefficiënt werkt, zodat in recente jaren, 99 % van de immigratie opsluitingen werden goedgekeurd.)

PRO-ASYL, Refugees between arrest and Homelessness – Report on year-long research up to February 2012, Maart 2013, http://bordermonitoring.eu/files/2012/11/BM_Hungary_English.pdf (vrije vertaling: vluchtelingen tussen arrest en zonder opvang. Verslag over een jaar-lang onderzoek tot februari 2012, maart 2013)

Dit rapport bevat informatie omtrent detentieregimes (locaties, redenen, voorwaarden,...), behandeling van asielzoekers met mentale problemen en minderjarige asielzoekers in Hongarije.

OSAR, Stop aux renvois en Hongrie, september 2012: http://www.fluechtlingshilfe.ch/actualite/comminiques-de-presse/stop-auxrenvois-en-hongrie?set_language=fr (vrije vertaling: stop de terugkeer naar Hongarije, september 2012.

« Les rapports des organisations de défense des droits humains sont clairs: les requérants d'asile renvoyés en Hongrie sont systématiquement emprisonnés et maltraités; on leur administre de force des calmants dans les prisons. » (vrije vertaling: de rapporten van mensenrechtenorganisaties zijn duidelijk: asielzoekers die terugkeren naar Hongarije worden systematisch opgesloten en mishandeld. Men bezorgt hen met dwang kalmeermiddelen in de gevangenissen.)

UNHCR, being a refugee, 2011: <http://www.unhcr-centraleurope.org/pdf/what-we-do/age-gender-and-diversity-mainstreaming/being-a-refugee-2010.html>

"While international law sets restrictions on the detention of asylum-seekers, detention appears to have become the rule rather than the exception in Hungary. The Hungarian administration considers the irregular crossing of its border an administrative offence and is increasingly putting asylum-seekers behind bars even when they immediately declare their intention to claim asylum". P.30 (...) "Some guards do not differentiate between groups of clients. In police detention centres in Hungary, asylum-seekers live side-by-side with alien policing cases including foreign criminals and drug addicts ready for

deportation. Asylum-seekers felt they were sometimes handled as if they were also criminals. "We are innocent, we haven't committed any crime, why do we have to sit in jail?" Antar Aissa from Algeria asked ». (P.32)

(vrije vertaling: Terwijl de internationale wet stelt beperkingen aan de detentie van asielzoekers, lijkt detentie eerder algemene regel te zijn geworden dan uitzondering in Hongarije. De Hongaarse overheid beschouwt het illegaal overschrijden van de grens een administratieve overtreding en waardoor steeds meer asielzoekers achter de tralies belanden, zelfs wanneer ze onmiddellijk verklaren voornemens zijn om asiel te vragen. Sommige bewakers maken geen onderscheid tussen groepen gevangenen. In detentiecentra van de politie in Hongarije, leven asielzoekers naast misdadigers, zoals buitenlandse criminelen en drugsverslaafden, die klaar zijn voor deportatie. Asielzoekers voelden zich soms behandeld als waren zij ook criminelen. "We zijn onschuldig, er is geen misdaad begaan, waarom zitten we ook in de gevangenis?" vroeg Antar Aissa uit Algerije.)

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, Access to protection jeopardised – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011, <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>

"Based on the expulsion order, the OIN usually orders detention of the asylum-seeker. The maximum period of detention had been increased in December 2010 from 6 months to 12 months. The immigration detention of families with children also became possible, for up to 30 days. The amended legislation provides a legal basis for the detention of asylum-seekers for the entire asylum procedure (both administrative and judicial review phase), resulting in routine detention for the majority of those seeking international protection." (P.4 et 5)

(vrije vertaling: Op basis van het besluit tot verwijdering, bevelen de Hongaarse autoriteiten meestal de detentie van de asielzoeker. De maximale duur van de detentie was verhoogd in december 2010 van 6 maanden tot 12 maanden. De vreemdelingenbewaring van gezinnen met kinderen werd ook mogelijk, voor maximaal 30 dagen. De gewijzigde wetgeving voorziet in een wettelijke basis voor de detentie van asielzoekers voor de hele asielprocedure (zowel administratieve en gerechtelijke fase), wat resulteert in routine detentie voor de meerderheid van degenen die internationale bescherming zoeken.)

"According to the law, the OIN shall consider whether the execution of the deportation can be ensured with the application of a compulsory place of residence, before ordering immigration detention. According to the HHC's experience, the OIN only cites the relevant provision from the law (the ground for detention) in detention orders, but does not provide any concrete justification of why the detention of a particular person meets the legal grounds for detention. Detention orders therefore lack proper individualisation and never consider any special circumstances or alternative to detention." (P.5)

(Vrije vertaling: Volgens de wet moeten de Hongaarse autoriteiten nagaan of de uitvoering van de uitzetting kan worden gewaarborgd met de toepassing van een verplichte woonplaats, vooraleer over te gaan tot het bevelen van de vreemdelingenbewaring. Volgens de ervaring van de Hungarian Helsinki Committee, citeren de Hongaarse autoriteiten alleen de relevante wettelijke bepaling in de beslissing tot opsluiting, zonder concreet te verantwoorden waarom de detentie van een bepaalde persoon voldoet aan de wettelijke gronden voor detentie. Detentie-orders ontbreken derhalve aan goede individualisering en verwijzen nooit naar de individuele omstandigheden van de zaak of een alternatief voor detentie.)

"Furthermore, the OIN's decision ordering detention cannot be appealed. Asylum-seekers returned in the Dublin procedure are systematically detained and do not have the possibility to have the lawfulness of their detention examined in an effective manner." (P.5.)

(Vrije vertaling: Bovendien kan tegen het besluit van de Hongaarse autoriteiten niet tegen in beroep worden gegaan. Asielzoekers die teruggestuurd worden in het kader van de Dublin-procedure worden systematisch opgesloten en hebben niet de mogelijkheid om de rechtmatigheid van hun detentie op een effectieve wijze onderzocht te zien.)

"Those placed in immigration detention may be obliged to pay for the costs of their detention." (P.5)

Vrije vertaling: Zij die geplaatst worden in vreemdelingenbewaring kunnen verplicht worden om in te staan voor de kosten van hun detentie)

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, *Stuck in jail - Immigration detention in Hungary, April 2011*, <http://www.unhcr.org/refworld/country,,,FACTFINDING,HUN,,4ed77ea72,0.html>

"Hungarian law qualifies illegal border-crossing as a petty offence (szabálysértés), and not as a criminal act.¹³ The vast majority of foreigners held in immigration detention have never committed a crime. Nevertheless, several immigration jails severely limit the movement of detainees even within the facilities." (P.7)

(Vrije vertaling: Hongaarse wet kwalificeert illegale grensovergang als een kleine overtreding (szabálysértés), en niet als een misdad act.¹³. Toch hebben De overgrote meerderheid van de buitenlanders die in vreemdelingenbewaring worden gehouden nog nooit een misdad begaan. Toch beperken een aantal immigratie gevangenissen ernstig de bewegingsvrijheid van de gedetineerden, zelfs binnen de gevangenissen.)

"The UNHCR has also repeatedly criticised this practice in recent years. Such a severe limitation of movement for several months and without any legal ground results in extreme frustration, which generates psychological and medical problems, as well as an aggressive attitude. The correlation experienced by the HHC between the severe limitation of movement and the frequency of violent conflicts, self-harm and protests is therefore not surprising." (P.8)

(vrije vertaling: De UNHCR heeft ook herhaaldelijk kritiek geuit op deze praktijk in de afgelopen jaren. Een dergelijke ernstige beperking van de bewegingsvrijheid gedurende enkele maanden en zonder wettelijke grond resulteert in extreme frustratie, die tot psychologische en medische problemen leidt, evenals een agressieve houding genereert. De correlatie ervaren door de Hungarian Helsinki Committee tussen de ernstige beperking van de bewegingsvrijheid en de frequentie van gewelddadige conflicten, automutilatie en protesten is dan ook niet verwonderlijk)

Betreffende de uitwijzingsprocedure en de afwezigheid van schorsend effect ingeval van een tweede asielaanvraag:

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, *access to protection jeopardised – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, december 2011*, <http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>

"The Hungarian asylum authority (Office of Immigration and Nationality, OIN) does not automatically consider Dublin returnees as asylum-seekers. The OIN treats them primarily as unlawful migrants in the framework of an expulsion procedure, on the ground that – despite being returned in the Dublin procedure – the returned asylum seekers had no lawful basis to enter and/or stay in Hungary. Prior to registering an asylum application, the Police issue an expulsion order and a re-entry ban against the asylum-seeker (for duration of 1-10 years)." (P. 2)

(vrije vertaling: De Hongaarse asielautoriteiten beschouwen Dublin-terugkeerders niet automatisch als asielzoekers. De autoriteiten behandelen hen eerst als onwettelijke illegalen in het kader van een uitwijzingsprocedure, om reden dat, alhoewel ze teruggekeerd zijn in het kader van de Dublin-procedure, de teruggekeerde asielzoeker geen wettelijke basis had om Hongarije binnen te komen en er te verblijven. Vooraleer de asielaanvraag te registreren, start de politie een uitwijzingsprocedure en een verbod tot inkom tegen de asielzoeker (voor de duur van 1 – 10 jaren))

"According to the Administrative Proceedings Act,⁵ where a final decision in a proceeding requires the preliminary assessment of an issue where the decision lies with another authority, the authority shall suspend its proceedings. The application of this provision in the expulsion proceedings of an asylum-seeker would mean that the expulsion procedure shall be suspended until a final decision is issued about the asylum claim."

Vrije vertaling: Volgens de Hongaarse wet, waar een definitieve beslissing in een procedure de voorafgaande beoordeling vereist van een kwestie waar de beslissing ligt bij een andere instantie, moet de instantie haar werkzaamheden opschorten. De toepassing van deze bepaling in de uitzetting ten aanzien van een asielzoeker zou betekenen dat de uitzetting procedure wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing wordt afgegeven over het asielverzoek.)

"In practice, the Police do not suspend the expulsion procedure, just its execution. The staid expulsion order then serves as a legal basis for ordering the foreigner's detention." (P.2)

(Vrije vertaling: In de praktijk hoeft de politie niet de uitzetting op te schorten, maar de uitvoering ervan. Het voorgaande uitwijzingsbevel dient dan als een rechtsgrond voor het bevelen van de detentie van de vreemdeling)

"The 2010 amendment of the asylum law removed the suspensive effect on expulsion measures of a second subsequent asylum application, if the OIN or a court in its latest (previous) decision decided that the prohibition of expulsion on non-refoulement grounds was not applicable." (P. 3)

"The Director General of the OIN replied": "The removal of the suspensive effect from subsequent asylum applications does not result in the violation of the principle of non-refoulement under the 1951 Geneva Convention and the European Convention on Human Rights. (...) By breaching the obligation to cooperate with the authority by leaving for an unknown destination, and by applying for asylum in another country, the applicant suggests that he/she does not wish to avail him/herself of international protection in Hungary. He/she just intends to delay the alien policing procedure." (P.3)

"The HHC is of the opinion that "punishing" in such manner an asylum-seeker for wishing to seek refuge in another EU member state rather than in Hungary, unjustifiably undermines the application of the Dublin system, a cornerstone of which is the principle that all asylum-seekers have the right to have their claim examined on the merits by one member state. In addition, the Asylum Act foresees that subsequent asylum applications are no longer free of charge". (P. 3)

"Thus, asylum-seekers taken back in a Dublin procedure face discriminatory treatment as compared to other asylumseekers, solely because they had previously left Hungary."(P.4)

Betreffende het gebrek aan specialisatie van magistraten en het gebrek aan individualisering bij de behandeling van dossiers:

UNHCR, Hungary as a country of asylum – Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, April 2012, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

"The asylum procedure, administered by the Office of Immigration and Nationality (Refugee Directorate), combines the determination of refugee status and of eligibility for subsidiary protection into one procedure." (...) "The applicant may request the court to review the decision of OIN. Thus, the Hungarian asylum system consists of two instances: administrative and judicial. Judges typically are not asylum specialists, nor are they specifically trained in asylum law." (P.10)

(vrije vertaling: De asielprocedure, die beheerd wordt door het Bureau van Immigratie en Nationaliteit (Refugee Directoraat), combineert de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de status van subsidiaire bescherming in een procedure. " (...) "De aanvrager kan de rechter verzoeken om de beslissing van OIN te herzien. Dus, het Hongaars asielsysteem bestaat uit twee instanties: administratieve en gerechtelijke. Rechters zijn meestal geen asiel specialisten, noch worden ze specifiek getraind in het asielrecht.) [...]

JRS, Becoming vulnerable in detention, national report: Hungary, Juni 2010, http://www.policyinnovations.org/ideas/policy_library/data/01584/_res/id=sa_File1/JRS-Europe_BecomingVulnerableInDetention.pdf

"Although the foreigner is not entitled to demand the suspension of the alien policing measures involving deprivation of liberty or to submit an administrative appeal against the decision imposing detention, it is possible to file an application to the court within 72 hours requesting the review of the legality of the alien policing measure entailing deprivation of liberty (TCN Act, Section 57(2)). In practice, however, it seems that courts often render their decisions almost automatically, based on the motion of the alien policing authority and without duly assessing all the relevant circumstances of the case or the possible applicability of the principle of non refoulement. Moreover, penal judges of local or county courts, who often do not have the necessary expertise to make a meaningful assessment of asylum cases and treat alien policing cases as a 'branch' of penal cases, are in most cases assigned to review the prolongation of alien policing detention measures. This is highly inappropriate, considering the non-penal character of alien policing cases and especially those of asylum seekers." (P.223)

(Vrije vertaling: Hoewel de vreemdeling geen recht heeft op de opschorting van de politiemaatregelen die hem opgelegd zijn aangaande vrijheidsbeneming of om een administratief beroep in te dienen tegen het besluit tot oplegging van detentie, is het mogelijk om een verzoek bij de rechtbank indienen binnen 72 uur waarbij verzocht wordt tot toetsing van de wettigheid van de politiemaatregel van vrijheidsberoving (TCN Act, artikel 57 (2)). In de praktijk lijkt dat rechtbanken maken vaak hun beslissingen bijna automatisch nemen, op basis van de motie van het gezag van de politie en zonder naar behoren de beoordeling van alle relevante omstandigheden van de zaak of de eventuele toepassing van het beginsel van non-refoulement onderzocht te hebben. Bovendien beschikken lokale of nationale strafrechters vaak niet over de nodige expertise om een correcte beslissing te nemen in asielzaken en die vaak asielzaken zien als een tak van het strafrecht. Dit is zeer ongepast, gelet op het niet-strafrechtelijk karakter van vreemdelingenzaken en in het bijzonder van asielzaken. Xenofobieklimaat en integratiemoeilijkheden:

UNHCR, Hungary as a country of asylum – Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, April 2012, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

66. "Schools in towns hosting refugee reception Centres tend to resist the enrolment of asylum-seeking and refugee children, as they do not have the funds to provide the necessary extratutoring for Hungarian language and cultural orientation, and they lack the skills to raise additional funding as the regulations for obtaining so-called 'migrant-norm' funding are complicated. It would appear they also fear that local Hungarian parents would take their children out of school if refugee or asylum-seeking children are admitted."

Vrije vertaling: Stedelijke scholen hebben de neiging om de opvang van asielzoekers en vluchtelingen te weigeren, omdat zij niet over de middelen beschikken om te voorzien in de noodzakelijke extra begeleiding voor Hongaarse taal en culturele oriëntatie; Het lijkt erop dat de Stedelijke scholen ook bang zijn dat de Hongaarse ouders hun kinderen van school zouden nemen als kinderen van vluchtelingen of asielzoekers zouden worden toegelaten.

69. "Hungary is confronted with high unemployment and poverty rates. Beneficiaries of international protection therefore face additional challenges in pursuit of self-sufficiency and integration. UNHCR notes that Hungary has no legal or policy framework for the integration of beneficiaries of international protection."

(Vrije vertaling: Hongarije wordt geconfronteerd met een hoge werkloosheid en armoede. Personen die internationale bescherming hebben gekregen in Hongarije staan dus voor extra uitdagingen in de uitoefening van zelfredzaamheid en integratie. UNHCR wijst erop dat Hongarije geen juridisch of beleidskader heeft voor de integratie van personen die internationale bescherming behoeven.)

87. "Political measures and practices to counter xenophobia are still in an embryonic state in Hungary. According to a public opinion poll carried out by the TARKI110 polling agency from April to June 2011, 32% of the adult population is "openly xenophobic" and would not allow any refugees in the country; 60% are "implicitly xenophobic" and would allow some refugees, but exclude others and only 8% of the population is "tolerant".

Vrije vertaling: Politieke maatregelen en praktijken om xenofobie tegen te gaan zijn nog in een embryonaal stadium in Hongarije. Volgens een opiniepeiling uitgevoerd door de TARKI110 polling bureau van april tot juni 2011 uitgevoerd, 32% van de volwassen bevolking is "openlijk xenofob" en zou geen vluchtelingen in het land toestaan; 60% zijn "impliciet xenofobe" en zou sommige vluchtelingen toestaan, maar anderen uitsluiten en slechts 8% van de bevolking is "tolerant".

"88. (...) Xenophobia in the Hungarian society is reinforced through the negative images in the media which – when reporting about migration, migrants and refugees – play on stereotypes. Terminology like "criminals," "parasites," "danger," and "mass influx" is common in reporting on the issue. "

(Vrije vertaling: Xenofobie is terug sterker geworden in de Hongaarse maatschappij omwille van de negatieve beelden in de media, die, bij het rapporteren over migratie, migranten en vluchtelingen, inspelen op stereotypen. Terminologie als "criminelen", "parasieten", "gevaar", en "massa" wordt algemeen gebruikt bij het rapporteren hierover in de media.)

89. "Asylum-seekers and refugees report encountering xenophobia, racism and intolerance on a daily basis in Hungary. Over several years, UNHCR has found that the local hospital is often not willing to send an ambulance for patients in the reception centre, forcing management to provide transportation for the patient with its own vehicles. In one of the localities hosting refugees, the local dentist is not willing to treat refugees, forcing them to travel approximately 100 km to see a dentist in another town (Szekesfehevar). The Menedek Association, a local NGO, reports that it regularly encounters racist attitudes when seeking employment and accommodation for refugees."

(vrije vertaling: asielzoekers en vluchtelingen uiten klachten over xenofobie, racisme en onverdraagzaamheid, hetgeen dagelijks voorkomt in Hongarije. Enkele jaren geleden, UNHCR vond dat plaatselijke ziekenhuizen vaak geen ambulance willen sturen voor patiënten in een opvangcentrum, waardoor de leidinggevenden moeten voorzien voor transport voor de patiënt, met zijn eigen middelen. In een opvangcentrum, wil de plaatselijke tandarts geen vluchtelingen behandelen, waardoor ze verplicht zijn om ongeveer 100 km te reizen om een tandarts te zien in een andere stad (Szekesfehevar). De Menedek Vereniging, een lokale NGO, informeert dat er regelmatig racistische handelingen gesteld worden, wanneer vluchtelingen naar werk en opvang zoeken.

UNHCR, Refugee Homelessness in Hungary, maart 2010, <http://www.unhcr.org/4bd59fe96.html>

"Respondents repeatedly noted the lack of any prospects in Hungary in terms of access to adequate housing, education, vocational training or employment or family reunification. " (P. 13)

(vrije vertaling: herhaaldelijk klachten over het gebrek aan toegang tot adequate huisvesting, onderwijs, training, en arbeid of gezinshereniging)

Verzoeker wenst te benadrukken dat de gezegden van de Dienst Vreemdelingenzaken in de huidige bestreden beslissing manifest strijdig zijn, zowel met bovengenoemd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de Dublin-Hongarije-fiche van het BVHV, alsook zelfs het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de vorige beslissing heeft ingetrokken:

Puur exemplatief kan hier verwezen worden naar het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dd. 21.03.2014 o.a. stelt: "Een loutere vrees voor schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene", terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft tijdens diens interview dat hij wakker geschopt werd..."

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Specifiek merkt de Raad in dit verband op dat verweerder op duidelijke wijze heeft gemotiveerd op welke gronden hij verzoekers verklaring dat hij in Hongarije zou zijn mishandeld niet weerhoudt. Verweerder motiveerde zo dat verzoeker deze verklaringen niet aannemelijk maakt en dat het louter afleggen van dergelijke verklaringen nog niet automatisch wil zeggen dat deze waarheidsgetrouw zijn. Hij verwijst in dit verband verder naar het gegeven dat verzoeker in België en Hongarije gebruik maakte van twee uiteenlopende identiteiten, met name een volledig andere naam en geboortedatum. Hij stelde dat verzoeker ten aanzien van de Belgische overheden ontkende ooit andere identiteitsgegevens te hebben gehanteerd. Verweerder geeft aan van oordeel te zijn dat dit gebruik van verschillende namen

en geboortedata in verschillende landen de geloofwaardigheid van verzoeker wat betreft de door hem afgelegde verklaringen in het kader van het Dublin-gehoor ernstig ondermijnt. Verweerder motiveert vervolgens ook uitvoerig aan de hand van allerhande rapporten – onder meer ook in antwoord op een door verzoekers raadsman aangehaalde fiche van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: het BCHV) van oktober 2013 – dat niet blijkt dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 343/2003/EG strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker maakt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

2.2.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die verweerder maakt in de bestreden beslissingen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verwijst naar de door hem naar voor gebrachte redenen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich volgens hem verzetten tegen een overdracht aan Hongarije, met name het gegeven dat hij aldaar geen werk kan vinden, dat hij familie in België heeft en dat hij in Hongarije als een beest zou zijn behandeld waarbij hij als voorbeeld gaf dat ze 's morgens wakker werden geschopt. Hij stelt dat verweerder dit door hem gestelde niet aanneemt omdat hij hiervan niet het minste bewijs zou aanbrengen, terwijl hij onmogelijk het bewijs kan leveren dat hij wakker werd geschopt en het bestuur wel degelijk beschikt over informatie waaruit blijkt dat de omstandigheden van de opvang en de asielprocedure in Hongarije zeer erbarmelijk zijn. Hij wijst in dit verband ook op de door hem aangehaalde fiche van het BCHV van oktober 2013, waaruit hij in zijn verzoekschrift vervolgens verschillende passages citeert. Hij is van mening dat verweerder het hierin gestelde minimaliseert. Hij stelt ook dat de motivering van de eerste bestreden beslissing manifest in strijd is met het door de Raad gewezen arrest in uiterst dringende noodzakelijkheid naar aanleiding van de eerder genomen beslissingen in zijn zaak, voormelde fiche van het BCHV en het feit dat de eerder genomen beslissing door het bestuur werd ingetrokken.

Met betrekking tot het door verzoeker gestelde dat hij in Hongarije geen werk kan vinden, stelt verweerder dat dit economisch gegeven geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling. Verweerder merkt verder op dat verzoeker zelf verklaarde slechts enkele dagen in Hongarije te hebben verbleven en twee dagen te zijn vastgehouden. Hij stelt dat het in deze situatie voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk is dat verzoekers argument dat hij in Hongarije geen werk vindt niet kan worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkele intentie had om in Hongarije te blijven – hij gaf immers duidelijk aan vanaf het begin een doorreis naar België te hebben beoogd – en hij ook zelf verklaarde er slechts enkele dagen te hebben verbleven. Het is niet kennelijk onredelijk waar het bestuur in deze situatie niet aannam dat er sprake was van concrete pogingen om in Hongarije werk te vinden. Het gestelde dat dit gegeven nog geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling is op zich ook niet onjuist. De Raad stelt verder vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen duidelijk rekening hield met de door verzoeker aangebrachte fiche van het BCHV van oktober 2013, doch op basis hiervan – evenals overige rapporten – oordeelde dat aldus nog niet bleek dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen

in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 343/2003/EG strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Door het louter hernemen van verschillende passages van de fiche van het BCHV, zonder in concreto in te gaan op de ruime motivering die verweerder voorzag in het licht van deze aangebrachte fiche en om tot voormelde beoordeling te komen, weerlegt hij deze beoordeling ook nog niet. Een loutere verwijzing in de fiche van het BCHV naar een rapport dat reeds dateert van 2010 en waarin melding wordt gemaakt van het gegeven dat er zich problemen kunnen stellen op het vlak van toegang tot werk, toont andermaal niet aan dat verweerder incorrect heeft vastgesteld dat aldus nog niet blijkt dat er redenen betreffende de opstandigheden van opvang of van behandeling zijn die zich verzetten tegen een overdracht aan Hongarije. Het gegeven dat er op dit vlak nog problemen zijn, toont op zich ook nog niet aan dat verzoeker geen mogelijkheid zal hebben om te kunnen werken in Hongarije.

Ook wat de verklaring van verzoeker betreft dat hij in België familie zou hebben, merkt verweerder op dat dit gegeven geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling in Hongarije. Dit gegeven wordt door verzoeker als dusdanig niet betwist. Verweerder motiveerde verder uitgebreid waarom naar zijn mening dit gegeven niet rechtvaardigt dat België zich alsnog bevoegd verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag. Op deze motivering gaat verzoeker in dit middel evenwel niet nader in, en hij toont aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan.

Betreffende verzoekers verklaring dat hij in Hongarije zou zijn mishandeld tijdens zijn opsluiting, stelt verweerder dat verzoeker deze verklaringen niet aannemelijk maakt en dat het louter afleggen van dergelijke verklaringen nog niet automatisch wil zeggen dat deze waarheidsgetrouw zijn. Hij verwijst in dit verband verder naar de verschillende identiteiten die verzoeker in België en Hongarije aannam en zijn ontkenning in dit verband ten overstaan van het bestuur, waardoor hij van oordeel is dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt ondermijnd. Verweerder is van mening dat het afleggen van een loutere verklaring dat men in Hongarije zou zijn behandeld als een beest nog niet automatisch aantoonde dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure of de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals neergelegd in de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, of de bepalingen in de richtlijn 2003/9/EG zou miskennen. Verweerder benadrukt dat verzoeker geen aantoonbare elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk is op de richtlijn 2004/83 of artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat niet blijkt dat verzoeker als asielzoeker in Hongarije deel uitmaakt van een groep die systematisch zou worden blootgesteld aan slechte, vernederende of mensonwaardige behandelingen. Hij verwijst in dit verband ook naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen zodanig structurele tekortkomingen vertonen dat een overdracht strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In dit verband wijst hij er ook specifiek op dat, volgens het rapport van BAMF van 30 december 2013, asielzoekers niet systematisch in detentie worden geplaatst en de mogelijke motieven waarin dit wel mogelijk zou zijn uitdrukkelijk zijn bepaald en in overeenstemming zijn met de Europese regelgeving. Ook het rapport van het UNHCR van december 2012 maakt er melding van dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-akkoorden worden overgedragen niet zonder meer en automatisch worden vastgehouden.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker als dusdanig niet ingaat op het gestelde in de bestreden beslissingen dat hij gebruikt maakte van verschillende identiteiten in België en Hongarije en dat hij dit gegeven ook achterhield voor de Belgische autoriteiten. Hij geeft aldus niet aan dit gestelde te betwisten. Hij brengt ook geen enkele verantwoording in dit verband naar voor. De Raad merkt in dit verband ook op dat verzoeker aangaf dat hij specifiek naar België wenste te komen, wat kan verklaren dat hij in Hongarije een andere naam en geboortedatum opgaf. Verzoeker verklaarde zo ook dat zijn smokkelaar werd betaald onder meer met geld van zijn tantes in België, hetgeen eveneens in de richting wijst dat verzoeker voorafgaandelijk een duidelijk intentie had om naar België te reizen, wat ook wordt bevestigd door zijn verklaringen dat hij middels de hulp van zijn tantes in België hoopt makkelijker aan werk te geraken. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur in deze situatie – waarin een voorafgaandelijke intentie om specifiek naar België te komen kan worden aangenomen, waarin vaststaat dat verzoeker doelbewust in Hongarije en België verschillende identiteiten opgaf en dit aanvankelijk ook wenste achter te houden voor de Belgische autoriteiten, en aldus naliet ten overstaan van het bestuur open kaart te spelen tijdens het Dublin-interview, en waarin er aldus aanwijzingen voorhanden zijn dat verzoeker een overdracht aan Hongarije wenste te ontlopen – oordeelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in het kader van het Dublin-interview ernstig zijn ondermijnd en van oordeel was dat de door verzoeker voorgebrachte loutere verklaring nog niet

volstond als element dat erop wijst dat verzoeker bij overdracht aan Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het bestuur kon er zich toe beperken te toetsen of er, gelet op het geheel van de rapporten en informatie die voorhanden is, ernstige aanwijzingen zijn dat een asielzoeker die in het kader van de Dublin-reglementering wordt overgedragen aan Hongarije onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld gelet op de aldaar geldende omstandigheden van behandeling en opvang en de geldende garanties op een kwaliteitsvolle behandeling van de asielaanvraag.

Het door verzoeker aangehaalde artikel 7.1 van de richtlijn 2003/9/EG voorziet dat asielzoekers zich vrij kunnen bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat en dat asielzoekers een voldoende bewegingsvrijheid dient te worden geboden opdat alle voorzieningen die deze richtlijn biedt toegankelijk zijn. Dit artikel 7 van de richtlijn 2003/9/EG voorziet verder ook onder meer dat lidstaten een besluit kunnen nemen over de plaats van verblijf van de asielzoeker, om redenen van openbaar belang, openbare orde of indien nodig voor een snelle behandeling en een doeltreffende controle van het asielverzoek en dat in de gevallen waarin zulks nodig blijkt, bijvoorbeeld om juridische redenen of om redenen van openbare orde, de lidstaten een asielzoeker overeenkomstig hun nationale wetgeving op een bepaalde plaats mogen vasthouden. Verzoeker lijkt aan te geven dat de waarborgen waarin deze bepaling voorziet in Hongarije niet gegarandeerd zouden zijn. Enige concrete toelichting wordt in dit verband niet verstrekt, wel citeert verzoeker uit de reeds vermelde fiche van het BCHV.

De Raad stelt allereerst vast dat uit de door verzoeker geciteerde passages als dusdanig niet blijkt dat Hongarije reeds werd veroordeeld voor het miskennen van deze bepaling uit de richtlijn 2003/9/EG, of dat er enig concreet onderzoek zou worden gevoerd naar aanleiding van ernstige aanwijzingen van inbreuken op deze bepaling.

Verzoeker wijst verder concreet op verschillende rapporten die worden geciteerd in de betreffende fiche van het BCHV en die handelen over de detentie van asielzoekers. Hierin wordt melding gemaakt van een wetgevende wijziging in juli 2013 die een afzonderlijk juridisch regime voor de vasthouding van asielzoekers invoerde en dit met een maximum van zes maanden. Er wordt hierbij aangegeven dat de juridische controle op deze '*asieldetentie*', of de detentie in het algemeen, ontoereikend is. Verder wordt in dit verband verwezen naar rapporten die dateren van voor de voormelde wetwijziging, met name een rapport van OSAR van september 2012 waarin sprake is van het gegeven dat asielzoekers die worden teruggestuurd naar Hongarije systematisch worden vastgehouden en mishandeld en een rapport van het UNHCR van 2011 waarin deze organisatie melding maakt van het gegeven dat detentie van asielzoekers eerder regel dan uitzondering is. Er wordt ook nog verwezen naar rapporten van april en december 2011 van de Hungarian Helsinki Committee betreffende de op dat ogenblik geldende detentiemogelijkheden en de wijze waarop deze worden toegepast. Hierin wordt verder ook aangegeven dat Dublin-terugkeerders in Hongarije voorafgaand aan de registratie van de asielaanvraag een uitwijzingsbevel krijgen en dit bevel, waarvan enkel de tenuitvoerlegging wordt geschorst totdat een definitieve beslissing is genomen inzake de grond van de asielaanvraag, de basis vormt voor een vasthouding. Hierbij wordt ook aangegeven dat ingevolge een amendement in 2010 er geen schorsend effect meer is op de uitwijzing van een vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient, indien de OIN (Office of Immigration and Nationality) of een rechtbank beslist dat het verbod op refoulement niet van toepassing is.

De Raad merkt allereerst op dat de verwijzing naar rapporten die de situatie inzake detentie in Hongarije beschrijven voorafgaand aan de wetgevende wijzigingen in 2013 volgens de meest recente rapporten achterhaald zijn.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van de OIN en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang.

Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat uitwijzing niet langer mogelijk is gedurende de asielprocedure en dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer zij worden gevat. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker beschermd is tegen een uitwijzing hangende het onderzoek door Hongarije van zijn asielaanvraag. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag (p. 18). Sinds juli 2013 werd het systeem van 'asiel-detentie' vervolgens ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd, gelet op het gegeven dat uit de stukken die voorliggen – waaronder de instemmingsbrief van Hongarije van 14 november 2013 – kan worden afgeleid dat verzoekers asielprocedure in Hongarije werd stopgezet omdat verzoeker was verdwenen, doch geenszins blijkt dat in het kader hiervan reeds een beslissing werd genomen inzake de grond van de aanvraag. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker in combinatie met het gevaar op onderduiken. Andermaal toont verzoeker niet aan dat hij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van verzoeker kan bovendien worden afgeleid dat hij – voorafgaand aan het indienen van zijn asielaanvraag en gelet op zijn illegale verblijf – weliswaar werd vastgehouden in Hongarije, doch reeds na twee dagen werd vrijgelaten.

De Raad merkt in ieder geval ook op dat verweerder in de thans bestreden beslissingen onder meer verwijst naar een rapport van BAMF van 30 december 2013 dat asielzoekers in Hongarije niet systematisch in detentie worden geplaatst en de motieven voor vasthouding worden opgesomd in de Hongaarse wetgeving en in overeenstemming zijn met de in 2013 aangenomen nieuwe richtlijn inzake de opvang van asielzoekers en de voorwaarden tot vasthouding niet als strijdig met artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd. Verzoeker weerlegt dit gestelde niet en toont niet aan dat Hongarije zijn wetgeving op dit vlak oneigenlijk toepast.

Door louter te wijzen op het gegeven dat sinds juli 2013 een regime van asieldetentie werd ingevoerd in Hongarije toont verzoeker op zich nog niet aan dat verweerder zich, waar hij ingaat op de mogelijkheden tot detentie in Hongarije en de vraag of deze in overeenstemming zijn met de richtlijnen die gelden voor opvang en of in het licht hiervan enig reëel risico voorhanden is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, op dit punt heeft gesteund op onjuiste gegevens of dat deze verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze op dit punt tot zijn vaststellingen is gekomen.

Het standpunt van de verwerende partij, zoals dit kan worden bijgetreden door de Raad, vindt bovendien steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Hongarije in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest *Mohammed v. Oostenrijk* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 wijst het EHRM op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten en weerhoudt het in beginsel geen reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM voor asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije. Het EHRM bevestigt zijn rechtspraak in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014. Het Hof ent zich daarbij onder meer op volgende bronnen: een rapport van het UNHCR van oktober 2012 over Hongarije en Servië als landen van asiel, met update van december 2012 en volgende stukken afkomstig van de 'Hungarian Helsinki Committee': een "statement on the Status of the Asylum Processes of Asylum-seekers returned under the Dublin II Regulations" van 8 april 2013; het rapport "Protection Interrupted – Jesuit Refugee Service Europe, DIASP national Report: Hungary" van juni 2013; de "Brief information note on the main asylum-related legal changes in Hungary as of 1 July

2013" van 28 juni 2013; en het "Country Report: Hungary, update of 30 April 2014, published on the Asylum Information Database (AIDA)".

Het Hof neemt de voormelde internationale rapporten in ogenschouw omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Hongarije en oordeelt als volgt:

"65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant's transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant's complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(ii) The applicant's complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia

71. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.

72. Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.

73. When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third

country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure.

(iii) Conclusion

74. The Court considers that the relevant country reports on the situation in Hungary for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular, do not indicate systematic deficiencies in the Hungarian asylum and asylum detention system.

75. The Court therefore concludes that the applicant would currently not be at a real, individual risk of being subject to treatment in contrary to Article 3 of the Convention if expelled to Hungary."

Het EHRM is aldus van oordeel dat de huidige rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin-reglementering.

Er blijkt ook geenszins dat er vanwege de Hongaarse overheid geen bereidheid of wil is om verder te werken aan de vastgestelde tekortkomingen.

Verzoeker citeert verder rapporten vermeld in de fiche van het BCHV uit juni 2010 en april 2012 die melding maken van het gegeven dat de rechters die asielaanvragen in beroep behandelen, of moeten oordelen over de detentie, meestal geen specialisten zijn en geen specifieke training hebben genoten in asielrecht. Verzoeker laat op dit punt evenwel na aan de hand van concrete passages uit rapporten aan te tonen dat er niet langer kan worden gesproken over een daadwerkelijk beroep of dat sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvang of ernstige tekortkomingen in de asielprocedure die tot gevolg hebben dat personen die bescherming behoeven deze niet krijgen of in strijd met het non-refoulement-beginsel zouden worden uitgewezen.

Verzoeker wijst vervolgens op rapporten van het UNHCR van maart 2010 en april 2012 waarin wordt uiteengezet dat scholen in steden met opvangcentra vaak buitenlandse kinderen weigeren, dat Hongarije geconfronteerd wordt met een hoge werkloosheid en armoede en er geen juridisch of beleidskader is voor de integratie van mensen die bescherming behoeven, dat er in Hongarije een probleem is van xenofobie, racisme en intolerantie en dat er herhaaldelijk klachten zijn over een gebrek aan toegang tot adequate huisvesting, onderwijs, opleiding, arbeid of gezinshereniging. Nu verzoeker geen kinderen heeft, blijkt niet dat hij dienstig kan verwijzen naar rapporten in dit verband. Voor het overige merkt de Raad op dat de gegevens aangebracht door verzoeker nog niet aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op foutieve gegevens of ten onrechte op deze gronden geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling hebben weerhouden. Deze gegevens spreken het gestelde door verweerder als dusdanig niet tegen, doch brengen hierop hoogstens een nuancering aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een passage in 'het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures' uitgegeven in 2011, merkt de Raad op dat de thans voorliggende zaak strikt genomen geen beoordeling van een asielaanvraag betreft. Deze verwijzing vermag ook nog geen afbreuk te doen aan voormelde beoordeling en het gegeven dat in casu kan worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de door verzoeker afgelegde verklaringen, inging op de mate van geloofwaardigheid hiervan en vervolgens aan de hand van de beschikbare rapporten en informatie betreffende Hongarije ook een eigen onderzoek voerde naar het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling die zich kan verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Verweerder heeft zich geenszins beperkt, zoals verzoeker lijkt voor te houden, tot een loutere stelling dat de verklaring van verzoeker als een beest te zijn behandeld in Hongarije niet wordt weerhouden omdat verzoeker hiervan geen bewijs voorlegt. Verzoeker maakt aldus abstractie van de motivering van de eerste bestreden beslissing op een wijze dat deze niet langer de werkelijke en gehele motieven van deze beslissing omvat.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die de beoordeling van het bestuur als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen bestempelen en maakt ook nog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Hij lijkt aan te geven het niet eens te zijn met verweerder, maar kan – in het licht van die motieven – niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door verweerder niet onmiskenbaar tegenspreekt.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissingen strijdig is met het eerdere arrest van de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid en met het gegeven dat verweerder overging tot de intrekking van zijn beslissingen genomen op 13 december 2013, merkt de Raad nog op dat in het arrest van de Raad waarop verzoeker doelt enkel een prima facie beoordeling werd doorgevoerd. Hierbij lagen verder ook enkel de beslissingen van 13 december 2013 voor, die intussen zijn ingetrokken, en waarbij moet worden opgemerkt dat de motivering van de thans bestreden beslissingen op bepaalde punten verschilt van de motivering die aan de eerdere beslissingen ten grondslag lag. Verder dient te worden vastgesteld dat de Raad in zijn eerdere arrest in uiterst dringende noodzakelijkheid prima facie enkel een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weerhield, omdat verweerder naliet verzoekers verklaringen voldoende nauwkeurig te onderzoeken. Verzoeker kan geenszins voorhouden dat hierbij prima facie een schending van artikel 3 van het EVRM op zich werd weerhouden. De Raad stelt vast dat verweerder in de thans bestreden beslissingen heeft willen tegemoetkomen aan dit eerdere arrest, waarbij ook duidelijk wordt aangegeven dat rekening is gehouden met de door verzoeker aangebrachte fiche van het BCHV. Verder stelt de Raad ook vast dat het UNHCR-rapport van december 2012 thans, in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, wel voorligt. Verzoeker laat na concreet in te gaan op de wijzingen die werden aangebracht in de motieven. Het gegeven dat het bestuur overgaat tot de intrekking van beslissingen die door de Raad zijn geschorst, verhindert hem verder op zich geenszins om nieuwe beslissingen te nemen die zijn voorzien van een aangepaste motivering. Enige tegenstrijdigheid tussen de motieven van de bestreden beslissingen enerzijds en het arrest van de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid of het enkele gegeven van de intrekking van de beslissingen van 13 december 2013 anderzijds, blijkt nog niet en er blijkt ook niet dat dit dienstig kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/9/EG, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 19 van de verordening 343/2003/EG juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 19 van de Dublin-II-Verordening stelt:

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaاتبewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.

5. Aanvullende regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht kunnen worden vastgesteld volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.

In casu blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 14.11.2013 lieten weten dat zij het verzoek tot terugname in te willigen.

Sedert 14.04.2014 is deze termijn van zes maanden dan ook verlopen zodat de Belgische autoriteiten bevoegd zijn voor de asielaanvraag van de betrokkene.”

2.3.2. Nu verzoeker in ieder geval in gebreke blijft aannemelijk te maken dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen de termijn van overdracht reeds was verstreken – hij erkent integendeel dat deze termijn nog liep op dit ogenblik – toont verzoeker niet aan dat verweerder in strijd met artikel 19 van de verordening 343/2003/EG in de eerste bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de behandeling van de asielaanvraag niet toekwam aan België, doch wel aan Hongarije. Enige schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of de zorgvuldigheidsplicht kan op deze grond bijgevolg evenmin worden aangenomen.

Louter ten overvloede wenst de Raad in dit verband ook nog het volgende op te merken. Ter terechtzitting gevraagd om welke reden verweerder van oordeel is dat verzoeker is ondergedoken, waardoor de termijn van overdracht zou zijn verlengd tot achttien maanden, kan deze hierop niet onmiddellijk antwoorden. Een bijkomend nazicht van het administratief dossier leert evenwel dat verzoeker toen hij kennis nam van de bestreden beslissingen niet langer was ingeschreven op een adres in België. Op 4 maart 2014 werd verzoeker immers van ambtswege afgevoerd van zijn enige gekende adres in België. Hij liet sindsdien na zich elders in te schrijven en er blijkt evenmin dat hij het bestuur in kennis stelde van zijn verblijfsadres te België. Zo kon een op 25 maart 2014 genomen beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgens de gegevens waarover de Raad beschikt niet worden betekend aan verzoeker. Enkel op een ogenblik dat volgens verzoeker de termijn van overdracht van zes maanden was verstreken en België verantwoordelijk zou zijn geworden voor de behandeling van zijn asielverzoek, deelt hij middels zijn raadsman aan het bestuur mee dat hij bij een van zijn tantes in Leuven zou verblijven. Het bestuur kon ook maar kennisnemen van het verzoekschrift dat bij de Raad werd ingediend, en waarin een adres van verzoeker wordt vermeld, nadat de termijn van overdracht reeds was verstreken.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij stelt als volgt:

“Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoeker in België zijn twee tantes en neven terugvindt, die hem wensen op te vangen, en waar hij kan opgevangen worden.

Het gaat meer bepaald om zijn tantes, [H. L.], die de status van subsidiaire bescherming heeft bekomen, en [H. S.], die ondertussen het Belgisch staatsburgerschap heeft bekomen.

Het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn familie in geldnood verkeert, dat zijn vader gehandicapt is en dat verzoeker wil werken en geld opsturen naar zijn familie om hen te kunnen onderhouden, dat zijn tantes in België wonen en dat hij hoopte dat zijn tantes hem in België zouden helpen om werk te vinden, strookt met het gegeven dat er een familieband kan aangenomen worden tussen verzoeker en zijn tantes en dat hij afhankelijk is van hen.

Zodat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 van het EVRM schendt.

/

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.4.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn legaal in België verblijvende tantes en neven. Hij stelt dat deze hem willen opvangen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het begrip 'gezinsleven' is niet van toepassing op de relatie met volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet hebben aangetoond afhankelijke familieleden te zijn. Opdat in het bijzonder een relatie zoals tussen verzoeker en zijn tantes en/of neven onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99 Javeed v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid, de reële banden tussen beiden.

Derhalve dient de Raad na te gaan of er in casu sprake is van een bijkomend element van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn tantes en/of neven. De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat zijn familie in geldnood zit en dat hij hoopte dat zijn tantes in België hem kunnen helpen met het vinden van werk hier zodat hij geld naar zijn familie kan sturen. Hij is van mening dat aldus een band van afhankelijkheid kan worden aangenomen. Een louter ingeroepen hoop of verwachting dat zijn tantes of neven in België voor hem het vinden van werk kunnen faciliteren, toont op zich evenwel nog niet aan dat er specifieke redenen voorhanden zijn die maken dat er tussen verzoeker en zijn tantes of neven op zich een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. In dit verband

kan zo ook worden opgemerkt dat verzoeker voordat hij van ambtswege werd afgeschreven, officieel niet stond ingeschreven bij zijn tantes.

Verzoeker maakt een gezinsleven dat voldoende hecht en daadwerkelijk wordt beleefd en waarbij sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals deze wordt vooropgesteld door het EHRM zodat een bescherming onder artikel 8 van het EVRM zich opdringt, niet aannemelijk. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat niet blijkt dat verzoeker in Hongarije geen mogelijkheden op tewerkstelling zal hebben, zonder te ontkennen dat dit mogelijk niet makkelijk is.

Een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. In deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om een recht op gezins- of familieleven te handhaven in België.

De Raad merkt verder op dat gezinsbanden eventueel deel kunnen uitmaken van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen, in zoverre het bestaan van zulk netwerk wordt aangetoond (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59). Verzoeker laat echter na om met concrete elementen te staven dat hij sinds zijn verblijf in België een privéleven heeft ontwikkeld in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Niettemin, voor zover alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker hier een privéleven leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een asielaanvraag indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- of privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu door toepassing van de Dublin III-verordening.

Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen voor het leiden van een privéleven in Hongarije of elders worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld. Het gegeven dat verzoekers tantes en neven zich in België bevinden, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat zijn tantes en neven hem in Hongarije bezoeken. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in Hongarije in contact te blijven met zijn tantes en neven in België.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.4.2.2. Er blijkt verder ook niet dat verzoeker in dit verband dienstig een schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan invoeren. De Raad stelt zo vast dat verweerder in de motivering van de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd zowel in het licht van artikel 8 van het EVRM als in het licht van de door hem afgelegde verklaring dat hij hoopt dat zijn tantes in België hem kunnen helpen met het vinden van werk. Door niet in te gaan op de concrete redengeving die in dit verband wordt gegeven, doch louter het eerder door hem verklaarde te herhalen, toont verzoeker geenszins aan dat de motivering op dit punt in de eerste bestreden beslissing is behept met enig gebrek of niet afdoende zou zijn.

2.4.2.3. In zoverre verzoeker nog de schending invoert van de zorgvuldigheidsplicht merkt de Raad tenslotte op dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoeker in België tantes heeft en tevens met zijn verklaring in dit verband dat hij hoopt dat deze hem kunnen helpen met het vinden van werk in België, zodat hij geld zou kunnen opsturen naar zijn familie. Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met het door verweerder in dit verband gestelde, doch toont aldus nog niet aan dat het bestuur op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig handelde.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker met bijstand van een tolk werd gehoord omtrent de toepassing van de verordening 343/2003/EG en dat hij in de mogelijkheid was hierbij alle volgens hem nuttige toelichtingen te verstrekken. Er blijkt ook niet dat hij hierbij niet alle volgens hem dienstige stukken kon overmaken. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans hadden om zijn standpunt te verduidelijken.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.4.2.4. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS